

Франклина очакваше въ отечеството му тържественно и въсторжено посрѣщанье: въсклицанията на навалицитѣ, звона на звонарницитѣ и благословиитѣ на народа, комуто той помогна за да са освободи, поздравихъ неговото завръщанье. Като извъстияваше за благополучното му пристиганье, френскій посланникъ писа Вержену: « Дълговременното отсъствие на Франклина, неговитѣ заслуги, умѣренността и благоразумието на обнаската му во Франца му са приготвили чудна похвала и увѣренье въ неговитѣ съотечественници. . . . Безъ да са двоумятъ, тѣ поставятъ името на Франклина при името на генерала Вашингтона. Всички вѣстници говорятъ за него съ въсищенье. Наричатъ го подпорка на независимостта и на честитината на Америка, и всичкитѣ сж увѣрени, че неговото име ще остане за винаги слава на Америка. Единъ отъ членоветѣ на конгреса ми каза въ тозъ случай, че « Франклинъ бѣ отреденъ отъ Провиденьето за една длъжностъ, която изпълни твърѣ добръ » Франклинъ прие своята награда за петдесетъ годишни заслуги и правственъ животъ. Отъ самото начало избранъ за членъ на изпълнителния съвѣтъ въ Филадельфия, Франклинъ са опредѣли на скоро председателъ на Щата Пенсилванія.

Малко подиръ туй старовременната колонія, на която той бѣше свѣтлина и слава, го избра за свой представителъ въ великия договоръ на 1787 година. Негова длъжностъ бѣше да прегледа федеративната конституция; въ този договоръ председателствуваше Вашингтонъ. Превъсходни хора, които бѣхъ въ туй събрание,